sund lahti ei te, minä ollen emma käe järrel tasko kinni pannud, kuningas tunneb mino sõlmed. Sate kuninga jure, siis nimetage mõisto kombel, kui ollek-site mulle hääd nõu annud ja mind kirjotamise jures aitanud; se toob teile kasso ning au.“ Kohhekella südda läks röemsaks, tema üppas logeti ühhest koh-hast teisi ja ütles: Reinowadder, armas kaim, nüüd näen selgest, et teie mind armastate ja mulle au tahhate sata. Köik issandad sawad mind kiitma, et oskasin tarka mõtteid ja sõnnu teile juhhatada. Teie saatmine juhtub mulle õnneks. Kas jänes ei tulle minoga seltsis? „Ei weel,“ kostis Reinowadder: „meil on Argpüksiga weel mõnda räkimist, mis tema susõnaga mino kirjale lissaks kuningale peab selle-tama.“ — Jumalaga, kallis lellepoeg! ütles Kohhekel lahkudes. Lõuna aeal jõudis tema kuninga kotta taggasi.

Kuningas küssis, kui tedda paunaga naggi: „Kohhekel, kust teie tullete? kuhho Reinowadder isse jäi, et pauna teie kätte andis?“ Oinas kostis: Tema pallus mind, armoline kuningas, sallakirjad teie kätte tua, mis meie ühheskoos väljamõtlesime ja ülleskirjutasime; minä ollin tema tru nõuandja ning abbimees. Paunas leiate kirjad, mis Reino-wadder kinnipannud ja pauna su kunstliko sõlme-dega siddunud. Ja kuningas käskis, et kobras, kes mitto wõerast keelt mõistis ja kuninga koas kirjutaja ammetit piddas, pauna lahti teeks ja kirjad välja-wõttaks. Kobras peastis Hintsi abbiga pauna su lahti, agga möllemad kohkusid, kui tappetud jänese

werrine pä paunast wälja tulli. Kobras üdis: Wägga imelikud kirjad need! kes neid kirjutawad, ehk need oskawad ka luggeda.“ Siin on Argpüksi pä, kudda iggamees wõib tunnistada. — Kuningas ja kuningana ehmatasid wägga, ja kunningas ütles pääd wangotades: „Oh, üllekohtune Reinowadder! saaksin sind kätte! kuddas mind petsid! oh et sino wallet akkasin uskuma.“ Ja kuningas, kuningana ja köik ellajad jäiwad kohkuma ning murretsema. Agga Lõupard, üks kuninga liggisullane, ütles: „Tõeste! minä ei mõista miks teie ja kuningana selle ülle ni wägga kurwastate. Jätke tühjad mur-red mahha ja olge julged! Eks teie olle rigiwallitseja issand, kelle sundi köik lomad peawad kuulma?“ Kuningas kostis: „Sellepärrast ei tohhi teie imeks panna, et mino südda kurb on. Minä eksisin ras-kest, et üllekohtuse walle peale ema trui sõbradele kahjo teggin. Messikäp ja Kriimsilm emandaga on kolmekeste teotud sures wallus. Et ühhe walleliko juttu peale üllema rigisissandaile teotust teggin, se kautab mino nime kuningliko au. Minä kuulsin kuningasa palwet, kes Reinowadderi wallet ölpsast akkas uskuma; agga nüüd tulleb kahhetsemine ilja, ei aita siin enam ükski nõu.“ Lõupard kostis: „Kuninga issand! wõtke mino sõbraliko palwet kuulda; jätke leinamist mahha! tehtud üllekohhut wõite jälle hääks tehha. Andke karrole ja hundi-parile oina leppitusseks, kes isse kitis, kudda tema Reinowadderile nõu annud ja abbimehheks olnud;

Reinuvaader Rebbane, 1850 , lk. 1241